

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci navrhovatelky **New Czech Education s. r. o.**, se sídlem Znojmo, Pražská sídliště 2407/4A, zastoupené Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 1922/3, proti odpůrci **Ministerstvu zdravotnictví**, se sídlem Praha 2, Palackého náměstí 375/4, o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2021, č. j. 15 A 116/2020 - 387,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Navrhovatelka, obchodní společnost provozující jazykovou školu, která se podle svého tvrzení zaměřuje především na výuku českého jazyka pro cizince, se u Městského soudu v Praze původně domáhala zrušení ochranného opatření odpůrce ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-32/MIN/KAN. Svůj návrh následně několikrát změnila v souvislosti se změnami opatření odpůrce v podmínkách pandemie COVID-19. Podáním ze dne 9. 12. 2021 navrhla, aby soud připustil změnu návrhu tak, že je napadáno ochranné opatření odpůrce ze dne 6. 12. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-134/MIN/KAN. Konkrétně navrhovala zrušení čl. I odst. 14 – 16 a čl. III odst. 1 nově napadeného opatření odpůrce. Odůvodnění tohoto návrhu doplnila navrhovatelka podáním ze dne 13. 12. 2021. Změnu návrhu městský soud připustil usnesením ze dne 14. 12. 2021, č. j. 15 A 116/2020 - 381.

[2] Nově napadeným opatřením odpůrce bylo zastupitelským úřadům České republiky ve třetích zemích mimo jiné nařízeno přijímat jen žádosti o víza a přechodné pobyty podané ve třetích zemích, které jsou na seznamu zemí nebo teritorií s nízkým rizikem nákazy; žádosti o krátkodobá víza osob, které jsou (podle ochranného opatření) držiteli národního certifikátu o provedeném očkování nebo národního certifikátu o dokončeném očkování, anebo osob, které prodělaly onemocnění COVID-19, a platnost certifikátu je delší než platnost požadovaného krátkodobého víza; žádosti o dlouhodobé nebo trvalé pobyty; žádosti o dlouhodobá víza; žádosti o krátkodobá víza za účelem sezónního zaměstnání nebo za účelem zaměstnání ve specifikovaných odvětvích a víza za účelem zaměstnání pro státní příslušníky Ukrajiny (čl. I odst. 14). Dále jím bylo zastupitelským úřadům ČR ve třetích zemích a Ministerstvu vnitra nařízeno přerušit všechna řízení o žádostech o víza a pobyty podaných na zastupitelských úřadech ČR ve třetích zemích pro státy, které z důvodu pandemie neumožňovaly provádění úkonů (čl. I odst. 15). Současně odpůrce nařídil zastupitelským úřadům ČR ve třetích zemích vyznačit do cestovního dokladu vízům pouze v případě žádostí, které lze přijmout, nebo o nichž nebylo řízení přerušeno (čl. I odst. 16). Taktéž jím odpůrce stanovil, že seznam zemí nebo teritorií s nízkým, středním, vysokým a velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 se stanoví na základě kritérií uvedených v Doporučení Rady (EU) 2020/1745 ve znění jeho revizí, přičemž seznam zemí a teritorií byl vydáván formou ochranného opatření (čl. III odst. 1).

[3] Navrhovatelka v návrhu namítala, že je opatřením odpůrce dotčena na svých právech tím, že jí v důsledku jeho realizace hrozí ekonomická likvidace. V důsledku daného opatření k ní nemohou přijíždět její studenti, kteří pocházejí převážně ze zemí, které nejsou na seznamu států s nízkým rizikem výskytu COVID-19, protože jim nemůže být vydáno dlouhodobé vízum za účelem studia; jako jazykové škole je jí za této situace znemožněno podnikat. Vzhledem k tomu, že odpůrce původně napadené opatření v průběhu řízení zrušil a nahrazoval je postupně dalšími (následně průběžně rušenými) opatřeními, navrhovatelka podávala návrhy na připuštění změny návrhu, jimiž sledovala přezkum v té době aktuálního opatření. Městský soud původně rozhodl o návrhu usnesením ze dne 14. 1. 2021, č. j. 15 A 116/2020 - 184, jehož výrokem I. nepřipustil změnu návrhu týkající se již neexistujících opatření, výrokem II. připustil změnu návrhu stran napadení aktuálních opatření a výrokem III. (změněný) návrh odmítl, neboť shledal, že navrhovatelka nemá k jeho podání aktivní procesní legitimaci. Výroky IV. a V. rozhodl městský soud o nákladech řízení. V následném řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2021, č. j. 3 As 2/2021 - 48, zrušil výroky III., IV. a V. usnesení městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení; kasační stížnost proti výroku I. usnesení byla odmítnuta. Nejvyšší správní soud konstatoval, že jakkoli napadené části ochranného opatření přímo navrhovatelce neukládají žádné povinnosti, její tvrzení, že jimi může být (byť i jen zprostředkovaně) dotčena na svém právu podnikat, nelze *a priori* odmítnout; již jen tato skutečnost jí zakládá aktivní procesní legitimaci k podání žaloby. S ohledem na to uložil městskému soudu, aby se v odpovídajícím rozsahu zabýval zákonností opatření odpůrce po věcné stránce.

[4] Po opětovném posouzení věci Městský soud rozsudkem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 15 A 116/2020 - 387, zamítl návrh na zrušení čl. I. odst. 14–16 a čl. III. odst. 1 opatření odpůrce ze dne 6. 12. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-134/MIN/KAN.

pokračování

[5] Městský soud konstatoval, že navrhovatelky se nikterak nedotýká omezení vízové agendy stran řízení o *krátkodobých* vízech; ostatně ani navrhovatelka výslovně či nepřímou neuváděla, že účastníci jejích jazykových kurzů využívají krátkodobých víz. Zásah do svého práva podnikat spojovala fakticky pouze s omezeními vízové agendy v oblasti žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, a to s ohledem na roční délku jí pořádaných kurzů. Tvrzení navrhovatelky v doplnění návrhu ze dne 13. 12. 2021, že nemůže organizovat letní jazykové školy a workshopy, shledal městský soud nepřípustným rozšířením návrhového bodu, k němuž již nemohl přihlížet. Jako *obiter dictum* k tomu poznamenal, že omezení agendy krátkodobých víz nepovažoval za opatření, které by mělo nedůvodně zasahovat do práv třetích osob, neboť pandemická situace legitimizuje omezení vstupu občanů třetích zemí s vysokým rizikem nákazy na území ČR ze zbytných důvodů.

[6] Výjimka, která zvýhodňovala studenty vysokých škol, již v nově napadeném opatření odpůrce nefiguruje, pročez se návrhový bod týkající se této výjimky fakticky vyprázdnil. Přestože navrhovatelka neupřesnila konkrétní zásah do svého práva podnikat, městský soud dospěl k závěru, že úprava aktuální v době jeho rozhodování, nijak nediskriminovala samotné žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu nebo o dlouhodobé vízum. Zastupitelské úřady ČR musí respektovat opatření, která tamní orgány nařídily v souvislosti se šířením pandemie COVID-19. Městský soud shledal, že navrhovatelčina práva podnikat se nedotýká ani čl. III odst. 1 opatření odpůrce. Opatření favorizuje při podání krátkodobých víz občany třetích zemí zařazených na seznam zemí s nízkým rizikem nákazy, nicméně kritéria, podle nichž se stanoví třetí země s extrémním rizikem výskytu onemocnění COVID-19, nemají žádný význam pro průběh vízové agendy týkající se žádostí o dlouhodobé pobyty a dlouhodobá víza.

[7] Další návrhové body vypořádal městský soud ve světle závěrů o nedostatku věcné legitimace navrhovatelky a s přihlédnutím k neaktuálnosti namítaných okolností. Nedůvodnými shledal námitky navrhovatelky ohledně okolností přijetí předmětné úpravy, nedostatku pravomoci a funkční příslušnosti odpůrce k vydání opatření obecné povahy a nepřiměřenosti přijaté úpravy ve vztahu ke sledovanému cíli. Dále se městský soud detailně nezabýval argumentací navrhovatelky ohledně nedostatku odůvodnění opatření odpůrce, neboť tuto námitku koncipovala pouze obecně a ve vztahu k původní úpravě, nadto pomíjela aktuální vývoj pandemické situace. Důvod nezákonnosti, pro kterou by mělo být zrušeno opatření odpůrce, nespatořoval městský soud ani v absenci vedení správního spisu. Důkazy navrhovanými listinami městský soud neprovedl, neboť shledal, že další dokazování by bylo nadbytečné.

[8] Navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, kterou podřazuje pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka nejprve namítá, že městský soud měl odročit jednání, které se uskutečnilo dne 14. 12. 2021 od 10:00 hod., neboť stěžovatelce doručil usnesení, kterým na tomto jednání připustil změnu jejího návrhu, téhož dne až ve 15:45 hod., tedy teprve až po skončení jednání. V důsledku této skutečnosti nebyl v průběhu jednání, v jehož rámci bylo rozhodnuto ve věci samé, najisto postaven předmět řízení. Městský soud měl dle stěžovatelky samostatně rozhodnout usnesením o připuštění změny návrhu a teprve

o takto změněném předmětu řízení rozhodnout. K tomu stěžovatelka odkázala na právní názor vyslovený v obdobné věci v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 8 As 34/2020 - 100.

[10] Dále má stěžovatelka za to, že městský soud měl přihlédnout k její argumentaci stran nezákonnosti úpravy vydávání *krátkodobých* víz, protože je napadený rozsudek nezákonný a nepřezkoumatelný. Stěžovatelka uvádí, že návrhem na změnu návrhu ze dne 9. 12. 2021 napadala právní úpravu čl. I odst. 14–16 a čl. III odst. 1, která se vztahuje na vydávání dlouhodobých i krátkodobých víz, protože nezúžila svůj návrh pouze na úpravu dlouhodobých pobytů. V doplnění návrhu ze dne 13. 12. 2021 stěžovatelka výslovně uvedla, že nemůže z důvodu vydávaných opatření realizovat letní jazykové školy a workshopy pro studenty, kteří žádali o vízum do 90 dnů, nemůže ani nabízet programy kombinující online výuku a tříměsíční pobyt v ČR. Městský soud se tak dopustil svévolného zúžení rozsahu návrhu, jestliže se touto argumentací nezabýval. Přestože se stěžovatelka v původním návrhu zaměřila na otázku dlouhodobých víz a celoročních studentů, přímo ani nepřímo nevyloučila, že by návrhem brojila proti úpravě vydávání krátkodobých víz. Městský soud měl včas připustit změnu návrhu stěžovatelky, která musí mít možnost reagovat na aktuálně platné opatření. Je tedy nutné umožnit doplnění návrhových bodů, a to zejména v situaci, kdy byla stěžovatelka nucena více než desetkrát navrhnout změnu návrhu, aby mohlo být v její věci rozhodnuto. Svá tvrzení stěžovatelka opírá o závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 160/2020 - 66.

[11] Městský soud dle stěžovatelky pochybil rovněž při rozhodování o nákladech řízení, neboť nezohlednil, že byla úspěšná v předchozím řízení o kasační stížnosti (vedeném pod sp. zn. 3 As 2/2021 – pozn. NSS) a že by byla úspěšná v podstatné části původně uplatněné argumentace, o čemž svědčí v mezidobí vydaná rozhodnutí městského soudu. Stěžovatelce tak měl být alespoň z části přiznán nárok na náhradu nákladů řízení, neboť nezavinila, že o jejím původním návrhu nemohlo být včas rozhodnuto.

[12] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v řízení před městským soudem nevznikly žádné pochybnosti o předmětu řízení; na zákonnost napadeného rozsudku tedy nemohla mít vliv skutečnost, že stěžovatelce bylo rozhodnutí o připuštění změny jejího návrhu doručeno až po vyhlášení rozsudku. Dále upozornil, že stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní námitky týkající se úpravy krátkodobých víz, pouze uvedla, že nemůže organizovat letní jazykové školy a workshopy pro studenty, kteří žádali o krátkodobé vízum. Opatření odpůrce umožňuje přijímat žádosti o krátkodobá víza osob, které jsou držiteli příslušných očkovacích certifikátů nebo prodělaly COVID-19. Městský soud tak nemohl k argumentaci stěžovatelky přihlédnout. Z uvedených důvodů odpůrce navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] V prvé řadě Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud v skutku *stricto sensu* pochybil, jestliže rozhodoval ve věci v době, kdy usnesení o připuštění změny návrhu dosud

pokračování

nenabylo právní moci, neboť nebylo doručeno stěžovatelce, která nebyla přítomna na ústním jednání ve věci, v jehož rámci městský soud toto usnesení vydal. Uvedené pochybení městského soudu však nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Jak vyplývá ze záznamu z ústního jednání, které se uskutečnilo dne 14. 12. 2023, (i) o připuštění změny návrhu bylo usnesením rozhodnuto před rozhodnutím ve věci, přičemž (ii) městský soud rozhodl v intencích (takto změněného) návrhu stěžovatelky. Odpůrci byly návrh na změnu i jeho následné doplnění doručeny před jednáním, dne 13. 12. 2023 (viz č. l. 276 a 278 spisu městského soudu), pročez je zřejmé, že byl s jeho zněním při ústním jednání obeznámen. Odpůrce pak i přes výzvu městského soudu na ústním jednání netvrdil, že by mu nebyla procesní situace zřejmá a proti připuštění změny návrhu ničeho nenamítal (na rozdíl od stěžovatelkou odkazovaného rozsudku č. j. 8 As 34/2020 - 100). Vymezení předmětu řízení, o kterém bylo napadeným rozsudkem rozhodováno, tedy nemohlo být ani pro jednu z procesních stran překvapivé (stěžovatelka se takto vymezeného předmětu řízení domáhala a odpůrce byl vyhlášen usnesení o vyhovění tomuto návrhu přítomen), není proto jasné, jak by popsany procesní postup městského soudu mohl reálně zasáhnout do procesních práv stěžovatelky (ta ostatně nic takového ani netvrdí); ochrany procesních práv odpůrce se stěžovatelka domáhat nemůže. Námitka stěžovatelky proto není důvodná.

[16] Stěžovatelka dále namítala, že podáním ze dne 13. 12. 2023 nerozšířila nepřípustně návrhový bod o argumentaci ohledně nezákonnosti úpravy vydávání *krátkodobých víz*.

[17] Podobu návrhového bodu upravuje § 101b odst. 2 s. ř. s., který stanoví, že *návrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.* Z uvedeného vyplývá, že zákon zavádí koncentraci řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, neboť výslovně zapovídá rozšiřování návrhových bodů podaného návrhu, obsahuje-li obecné náležitosti podání a alespoň jeden návrhový bod. K návrhovým bodům se vyjadřuje komentářová literatura v tom smyslu, že se jedná o obdobu žalobních bodů podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto lze na ně přiměřeně aplikovat judikaturu správních soudů k žalobním bodům (viz komentář k § 101b odst. 2 s. ř. s.; Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016).

[18] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře podobou žalobního bodu již vícekrát zabýval. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být ze žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (viz obdobná díkce § 101b odst. 2 s. ř. s.). Při posuzování, zda žaloba obsahuje žalobní body ve smyslu citovaného ustanovení, je třeba vycházet z rozsudku rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publikovaného pod č. 2162/2011 Sb. NSS, z něhož se podává, že *„[s]myslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké*

části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.“ Rozšířený senát tímto rozsudkem potvrdil i právní názor, vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 - 42, dle kterého „[z]a žalobní bod, u něhož je třeba pokusit se o jeho doplnění a upřesnění, je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné. Pouze takovýto – ve prospěch žalobce extenzivním – výkladem pojmu žalobního bodu lze naplnit ústavní požadavek řádného přístupu k soudní ochraně před rozhodnutím veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Koncentrace žalobních bodů daná lhůtou pro jejich uplatnění nemůže být totiž vykládána tak, že pro žalobce vytváří překvapivé situace a vysokou míru nejistoty o tom, co ze svých námitek proti žalobou napadenému rozhodnutí se mu podařilo procesně účinným způsobem uplatnit a co nikoli. Účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je totiž toliko časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, tak, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení.“ (zvýraznění doplněno).

[19] Nahlíženo touto optikou lze konstatovat, že ačkoli již původně napadené opatření odpůrce obsahovalo mimo jiné úpravu vydávání *krátkodobých* víz, stěžovatelka brojila v celém průběhu řízení výhradně proti úpravě vydávání *dlouhodobých* víz; nenamítala tedy nezákonnost úpravy vydávání *krátkodobých* víz, a to ani v nejobecnější rovině, přestože tak učinit mohla. Nadto byla městským soudem vyzvána, aby uvedla ke své věcné legitimaci všechna podstatná tvrzení. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že bylo povinností stěžovatelky alespoň obecně formulovat všechny důvody, pro které považuje opatření odpůrce za nezákonné a tím stanovit rámec jeho přezkumu, a to již v návrhu, v souladu se zásadou koncentrace řízení obsaženou v § 101b odst. 2 s. ř. s. Pouhý fakt, že stěžovatelka původně napadala zákonnost ustanovení opatření odpůrce upravujících kromě vydávání *dlouhodobých* víz také problematiku víz *krátkodobých*, nepostačuje pro závěr, že brojila i proti úpravě *krátkodobých* víz, pokud proti této části opatření nevznesla žádné výhrady. Tvrzení stěžovatelky, že přímo ani nepřímo *nevyloučila*, že by brojila proti nezákonnosti úpravy vydávání *krátkodobých* víz, je irelevantní, neboť konkrétní argumentaci rozšiřující důvody tvrzené nezákonnosti opatření odpůrce vznesla až v podání ze dne 13. 12. 2021. S ohledem na uplatnění zásady koncentrace je však vyloučeno, aby stěžovatelka právně relevantně uplatnila nový návrhový bod jakýmkoli pozdějším podáním.

[20] Městský soud nepostupoval v rozporu se závěry stěžovatelkou odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 160/2020 - 66, ohledně nutnosti připuštění změny návrhu brojícímu proti obsahově obdobnému opatření. Městský soud naopak vyhověl stěžovateli a připustil změnu návrhu ve smyslu nahrazení původního předmětu řízení (zrušeného opatření předmětem novým (aktuálním opatřením), tedy postupoval zcela v intencích názoru vysloveného ve zmiňovaném rozsudku. Samotná skutečnost, že je v projednávané věci žádoucí připustit změnu návrhu, pokud jde o předmět řízení, však neznamená, že je možné rozšiřovat i argumentaci o návrhové body, které nebyly obsaženy v původním návrhu. Takový postup zákon naopak výslovně zapovídá (viz podrobně výše).

[21] S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že městský soud nepochybil, pokud rozšíření argumentace ohledně nezákonnosti úpravy vydávání *krátkodobých* víz, uplatněné v doplnění návrhu na připuštění změny návrhu, shledal jako nepřipustné a věcně se jím nezabýval. Ani tato námitka stěžovatelky tedy není důvodná.

pokračování

[22] Přisvědčit nelze konečně ani námitce stěžovatelky, dle které městský soud pochybil při rozhodování o nákladech řízení. Ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. totiž stanoví, že *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Je tedy zřejmé, že právo na náhradu nákladů řízení náleží účastníkovi řízení, který měl ve věci úspěch, což však nebyl případ stěžovatelky, jejíž žaloba byla zamítnuta. Jakkoli nelze popřít, že stěžovatelka byla úspěšná v řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu, kterým byla její žaloba nejprve odmítnuta, podstatný je celkový výsledek soudního řízení. Městský soud tedy při rozhodování o nákladech řízení správně vycházel z celkového (ne)úspěchu účastníků ve věci, tj. v řízení o návrhu na zrušení opatření odpůrce.

[23] Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci, který byl ve věci úspěšný, a má tak právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu